

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 41Co/9/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6917209810
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Križanová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6917209810.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Križanovej a členiek senátu JUDr. Daniely Maštálífovej a JUDr. Miroslavy Púchovskej, v právnej veci žalobkyne K. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. A. XXX, XXX XX X., zastúpenej spoločnosťou Podhorský & Partners, s. r. o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava, IČO: 46 962 000, proti žalovanému PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 289,01 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 16Csp/159/2017-87 zo dňa 19. septembra 2018, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 16Csp/159/2017-87 zo dňa 19. septembra 2018 p o t v r d z u j e .
- II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom č.k. 16Csp/159/2017-87 zo dňa 19. septembra 2018 žalobu žalobcu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.
2. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že predmetom sporu je zaplatenie sumy 289,01 Eur spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 289,01 Eur odo dňa 26.07.2017 až do zaplatenia, a to titulom bezdôvodného obohatenia zo strany žalovaného. Svoj nárok žalobkyňa odôvodnila tým, že dňa 28.09.2006 so žalovaným uzavreli Zmluvu o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX (ďalej aj ako „Zmluva o revolvingovom úvere“), na základe ktorej sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni sumu vo výške 761,83 Eur, V skutočnosti žalovaný poskytol žalobkyni menej ako bolo dohodnuté, keď na účet žalobkyne poukázal sumu 739,26 Eur. Následne bol žalobkyni poskytnutý revolving dňa 14.03.2007 v sume 413,83 Eur. Ďalej žalobkyňa poukázala na súdne konanie vedené na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp.zn. 10C/351/2015, v ktorom sa žalovaný domáhal proti žalobkyni zaplatenia sumy 438,90 Eur s príslušenstvom. Okresný súd Rimavská Sobota v tomto konaní žalobu zamietol v celom rozsahu z dôvodu, ž po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že uplatnený nárok je premlčaný.
3. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že táto je dôvodná. Nestotožňuje s názorom žalobkyne uvedeným v jej vyjadrení zo dňa 11.07.2018, podľa ktorého sa žalobkyňa dozvedela skutočnosti nasvedčujúce tomu, že sa na jej úkor žalovaný obohatil až po porade s advokátom v čase prevzatia zastúpenia, teda dňa 24.04.2017, pričom najskôr sa mohla tieto skutočnosti dozvedieť z písomného vyhotovenia rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 10C/351/2015-58 zo dňa 24.03.2016. Žalobkyňa sa o bezdôvodnom obohatení a o tom kto sa na jej úkor bezdôvodne obohatil

podľa názoru súdu prvej inštancie dozvedela už v priebehu konania vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp. zn. 10C/351/2015, v rámci ktorého právny zástupca žalobcu (v danom konaní v postavení žalovaného) už vo svojom vyjadrení k žalobe zo dňa 15.07.2015 poukazoval na nedostatky uzatvorenej Zmluvy o revolvingovom úvere. Žaloba bola podaná na súd dňa 27.07.2017, a teda k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty došlo. Po posúdení plynutia objektívnej premlčacej doby súd prvej inštancie konštatoval, že pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo, v danom prípade teda od momentu každého čiastkového plnenia, pričom posledná platba, ktorú žalobkyňa žalovanému poskytla bola vychádzajúc z Karty klienta dňa 05.03.2009. Do úvahy teda prichádza iba prípadná aplikácia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby na ktorej použitie žalobkyňa apeluje. Žalobkyňa poukázala na to, že žalovaný je nebankovým subjektom pôsobiacim na finančnom trhu v Slovenskej republike už dlhodobo, a teda si bol vedomý toho, aké právne predpisy regulujú jeho činnosť a neuvedenie podstatných náležitostí vyžadovaných zákonom do zmluvy je nepochybne úmyselným porušením zákona, čo spôsobuje záver, že bezdôvodné obohatenie ktoré malo konaním žalovaného vzniknúť, je bezdôvodným obohatením získaným úmyselne. Vzťah bezdôvodného obohatenia medzi sporovými stranami je osobitným, nie spotrebiteľským vzťahom. V tomto prípade bola zmluva medzi žalobcom a žalovaným uzavretá v roku 2006, pričom súd prvej inštancie nemal preukázaný žiadny konkrétny prípad, kedy bolo v rozhodnom období (v čase uzatvorenia zmluvy) žalovanému, či už rozsudkom alebo iným spôsobom vyššie uvedené konanie vytknuté. Úmyselné konanie voči žalobkyňi zo strany žalovaného nemal súd prvej inštancie v danom prípade za preukázané, a preto nemohol vychádzať z toho, že by boli podmienky na uplatnenie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby zo strany žalobkyne pri uplatnení jej nároku v tomto súdnom spore dané. Na základe uvedeného bol súd prvej inštancie toho názoru, že nárok žalobkyne na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je premlčaný v subjektívnej dvojročnej, ako aj objektívnej trojročnej premlčacej dobe a nakoľko sa nejednalo o úmyselné bezdôvodné obohatenie zo strany žalovaného, súd prvej inštancie žalobkyňou podanú žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

4. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní mal žalovaný plný úspech, keďže žalobcom podaná žaloba bola zamietnutá a preto mu súd vo výroku tohto rozhodnutia priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vo vzťahu k žiadosti žalobkyne, aby v prípade neúspechu bolo o náhrade trov konania rozhodnuté aplikujúc ustanovenie § 257 CSP, súd prvej inštancie uviedol, že toto zákonné ustanovenie neslúži na zmierňovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nález Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 CSP neodôvodňuje ani fakt, že strana nie solventná, alebo, že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u jej protistrany. Toto ustanovenie má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, teda, inými slovami, na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok. Súdny poskytuje spotrebiteľom ochranu v ustanoveniach hmotného práva. Vzhľadom na uvedené konštatoval, že žalobkyňa zastúpená v danom súdnom spore advokátskou kanceláriou si mohla byť hodnotiac opísaný skutkový stav vedomá možného neúspechu, resp. nesprávnej úvahy v otázke premlčania už pred podaním žaloby a súd prvej inštancie nezistil v danej veci zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce výnimočný postup súdu pre nepriznanie náhrady trov konania.

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa. Odvolanie odôvodnila tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasila so záverom súdu prvej inštancie, že o svojom nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia sa mohla dozvedieť dňa 28.12.2012, nakoľko o vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného sa dozvedela až okamihom vyhlásenia rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 10C/351/2015-58 zo dňa 24.03.2016. Nesúhlasila ani so záverom súdu prvej inštancie, že neboli splnené podmienky na uplatnenie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby, pretože ak žalovaný predložil formulárovú zmluvu o úvere, ktorej obsahom boli neprimerané úroky a poplatky za poskytnutie finančných prostriedkov, ako aj neprijateľné zmluvné podmienky, žalovaný musel vedieť, že keď spotrebiteľ splní svoj záväzok v zmysle takejto zmluvy, že sa obohatí na úkor spotrebiteľa. Mala za zrejmé, že žalovaný konal od samotného vzniku zmluvného vzťahu minimálne s nepriamym úmyslom bezdôvodne sa obohatiť. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal so skutkovými argumentmi preukazujúcimi úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor spotrebiteľov. Poukázala na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-618/10 Banco Español, v ktorom súdny dvor posudzoval či výška úroku odporuje dobrým mravom a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1MCdo 1/2009

zo dňa 31.07.2009, v ktorom tiež posudzoval výšku úrokov v súlade s dobrými mravmi. Uviedla, že v zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru viacnásobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek, Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú mieru, a preto je potrebné hodnotiť konanie žalovaného v rozpore s dobrými mravmi. Aj s ohľadom na doposiaľ známe skutočnosti v oblasti praktík žalovaného mala za to, že zo strany žalovaného sa evidentne jedná o cielene vytvorenú konštrukciu, ktorá sleduje jediný cieľ, a to dosiahnuť vyššie protiplnenie za poskytnutie peňažných prostriedkov, oproti tomu, aké by získal z úrokov formálne uvedených v zmluve. Úmysel žalovaného obohatiť sa potvrdilo aj Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

6. Žalovaná v odvolaní ďalej namietala, že súd prvej inštancie neprávne právne posúdil premlčaciu dobu. K subjektívnej premlčacej dobe uviedla, že má za to, že moment, kedy sa mohla o svojom práve dozvedieť alebo mala dozvedieť pri vynaložení potrebnej starostlivosti je čas vyhlásenia a odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č.k. 10C/351/2015-58 zo dňa 24.03.2016. Tento moment bol rozhodujúci pre súd v súvislosti s behom premlčacej doby, nakoľko podľa ust. § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka rozhodujúce je vždy to, kedy sa o tejto okolnosti oprávnený skutočne dozvedel. K objektívnej premlčacej dobe uviedla, že na konanie žalovaného je potrebné aplikovať objektívnu 10 ročnú premlčaciu dobu, nakoľko na strane žalovaného došlo k vzniku úmyselného bezdôvodného obohatenia. Počiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nie je možné automaticky stotožňovať so začiatkom plynutia objektívnej premlčacej doby, t.j. momentom vzniku bezdôvodného obohatenia. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka týkajúcimi sa ochrany spotrebiteľa. Jeho konanie preto je potrebné hodnotiť ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech.

7. V prípade, že by odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v prvej výrokovej vete potvrdil, žiadala, aby odvolací súd zmenil druhú výrovkovú vetu a žalovanému nepriznal voči žalobcovi náhradu trov konania vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa poukázala žalovanému viac ako mal a nebolo by spravodlivé zaviazat' ju k ďalšiemu finančnému plneniu v prospech žalovaného, a to konkrétne k náhrade trov konania. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a vyhovel jej žalobe.

8. K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Vo vyjadrení uviedol, že vyjadrenie žalobkyne, ktorým rozsiahlo odkazovala na rozhodovaciu prax, ktorá má preukazovať jeho úmysel obohatiť sa na úkor žalobkyne považoval za nepreukázateľné. V súvislosti s tvrdením žalobkyne o objektívnej 10 ročnej premlčacej dobe z dôvodu, že malo dôjsť k úmyselnému bezdôvodnému obohateniu uviedol, že takýto záver a tvrdenie žalobkyne nemá oporu v žiadnej skutkovej okolnosti alebo v dôkaze. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Žiline. Poukázal na predložený Inšpekčný záznam Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorý overuje, že ním uzatvárané zmluvy majú všetky zákonné náležitosti. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za správne. Vo vzťahu k nepriznaniu nároku na náhradu trov konania žalovanému uviedol, že takéto rozhodnutie o nároku na trovy konania nemá oporu v žiadnom dôvodnom tvrdení, nakoľko spor iniciovala žalobkyňa zastúpená osobou zapísanou v zozname advokátov, ktorá by v prípade sledovania najlepších záujmov svojho klienta, informovala žalobkyňu o premlčaní požadovaného nároku už po vykonaní prvého právneho úkonu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, podľa ust. § 34 CSP prejednal odvolanie žalobkyne v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP rešpektujúc svoju viazanosť odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP nenariadil pojednávanie, pretože nepovažoval za potrebné doplniť alebo zopakovať pojednávanie (ust. § 385 ods. 1 CSP) a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné, a preto podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

10. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 27.07.2017 domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 289,01 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 289,01 Eur odo dňa 26.07.2017 až do zaplatenia. Vo vyjadrení k žalobe doručenom súdu prvej inštancie dňa 04.09.2017 žalovaný vzniesol námietku premlčania z dôvodu

uplynutia subjektívnej a objektívnej premlčacej lehoty. Uviedol, že posledné plnenie zaplatené žalobcom bolo na účet žalovaného poukázané dňa 05.03.2009 a žaloba bola na súd doručená dňa 27.07.2017, t.j. po uplynutí objektívnej premlčacej doby. Poprel tvrdenie žalobcu, že sa mal úmyselne obohatiť a uviedol, že jeho činnosť bola pod dohľadom Slovenskej obchodnej inšpekcie, ktorá v rámci vykonávania kontrol nezistila žiadne porušenie povinností na jeho strane. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštalencie žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v plnej výške.

11. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi a argumentáciou súdu prvej inštalencie v napadnutom rozhodnutí. Predmetnému konaniu predchádzalo konanie vedené na Okresom súde Rimavská Sobota pod sp.zn. 10C/351/2015, v ktorom bol návrh spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Bratislava (žalovaného v tomto konaní) proti žalobkyni zmietnutý z dôvodu, že žalobca (žalovaný v tomto konaní) si uplatnil žalovanú sumu 438,90 Eur po uplynutí premlčacej doby. V prejednávanej veci nebolo sporné, že posledné plnenie žalobkyňa zaplatila na účet žalovaného dňa 05.03.2009. Žalobkyňa predmetnú žalobu podala na súd dňa 27.07.2017. Vzhľadom na to, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol spotrebiteľský vzťah, pretože žalobca pri uzatváraní zmluvy o revolvingovom úvere vystupoval ako spotrebiteľ, súd prvej inštalencie správne posudzoval premlčanie podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Podľa ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Citované ustanovenie Občianskeho zákonníka pre vydanie bezdôvodného obohatenia stanovuje subjektívnu premlčaciu dobu dvojročnú a objektívnu trojročnú premlčaciu dobu, resp. v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia desaťročnú premlčaciu dobu. Začiatok subjektívnej a objektívnej premlčacej doby je stanovený v ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a sú na sebe nezávislé čo do svojho plynutia, jeho začiatku a konca. Ak skončí plynutie ktorejkoľvek z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na plynutie druhej premlčacej doby. Pre začiatok behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodný deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia a kto ho získal. Žalobkyňa tvrdila, že o vzniku bezdôvodného obohatenia sa dozvedela až v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Rimavská Sobota pod sp.zn. 10C/351/2015. Odvolací súd konštatuje, že subjektívna premlčacia doba môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby. Objektívna premlčacia doba v prípade bezdôvodného obohatenia začína plynúť okamihom získania bezdôvodného obohatenia. Objektívna premlčacia doba v predmetnej veci začala plynúť úhradami jednotlivých splátok do dňa úhrady poslednej splátky dňa 05.03.2009, ako to správne konštatoval súd prvej inštalencie v napadnutom rozsudku.

12. Podľa názoru odvolacieho súdu o priamy úmysel pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim vedomým konaním môže získať bezdôvodné obohatenie. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie však nestačia len všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale je potrebné s ohľadom na okolnosti uzatvorenia zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia zmluvy a prijatia plnenia na základe tejto zmluvy skutočne vedel, alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa bezdôvodne obohacuje. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštalencie, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že by žalovaný mal úmysel bezdôvodne sa obohatiť vo vzťahu k plneniu vyplývajúcej zo zmluvy o revolvingovom úvere, ktorá bola medzi stranami sporu uzavretá a zároveň, že by tento úmysel existoval v čase získania bezdôvodného obohatenia. Vzhľadom na to, že žalobkyňa žiadnym relevantným spôsobom nepreukázala, že v danom prípade ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, trojročná objektívna premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia v danom prípade začala plynúť úhradou jednotlivých splátok na zaplatenie úveru a všetky splátky boli zaplatené viac, ako tri roky pred podaním žaloby na súd. Posledná splátka úveru bola žalobkyňou na účet žalovaného vykonaná dňa 05.03.2009, pričom túto skutočnosť žalobkyňa žiadnym spôsobom nespochybnila a trojročná objektívna premlčacia lehota uplynula dňom 05.03.2012. Žalobkyňa podala žalobu na súd dňa 27.07.2017, t.j. po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby. Keďže uplynutím jednej z premlčacích dôb sa nárok žalobkyne premlčal, preto nebolo potrebné osobitne skúmať, kedy sa žalobkyňa skutočne o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela, kedy začala a kedy uplynula subjektívna premlčacia doba.

13. K námietke žalobcu, že kým nezačne plynúť subjektívna premlčacia doba, počas plynutia objektívnej premlčacej doby, nemôže súd prihliadnuť na vznesenú námietku premlčania odvolací súd uvádza, že objektívna a subjektívna premlčacia doba začína plynúť odlišne. V prípade subjektívnej premlčacej doby táto začína plynúť odo dňa, keď sa žalobca dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil, objektívna premlčacia doba plynie odo dňa, keď k nemu došlo. Nejde o žiadne výnimočné prípady, že objektívna premlčacia doba uplynie skôr, ako môže začať plynúť subjektívna premlčacia doba. Na uvedenom nemení nič ani to, že uplynutím čo len jednej z premlčacích dôb dôjde k premlčaniu práva.

14. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

15. Podľa ust. § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

16. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je aj to, že strana, ktorá v konaní, spravidla v spore, uspela, má zásadne, právo na to, aby sa jej nahradili všetky trovy, ktoré zaplatila vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Citované ustanovenie § 255 ods. 1 CSP vyjadruje základnú zásadu uplatňujúcu sa pri náhrade trov konania. Výnimku zo zásady zodpovednosti za výsledok je ustanovenie § 257 CSP, ktoré umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa strane, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Úvaha súdu, či ide o výnimočný prípad a či existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vždy zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať výnimočnú povahu. Pri skúmaní, či sú v konkrétnej veci dané dôvody hodné osobitného zreteľa, súd prihliada jednak k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán konania, ako aj k okolnostiam, ktoré viedli k uplatneniu nároku, k postojom strán v priebehu konania a pod. (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. M Cdo 14/99, uverejnené ZSP č. 1/2000 a prispôsobené novej právnej úprave).

17. Odvolací súd po preskúmaní veci zistil, že v predmetnej veci pri rozhodovaní o náhrade trov konania aplikácia ust. § 257 CSP neprichádza do úvahy a dôvody, ktoré žalobkyňa považovala za dôvody hodné osobitného zreteľa, nie je možné považovať za také, ktoré by odôvodňovali výnimočné použitie tohto ustanovenia. Pri aplikácii ust. § 257 CSP sú rozhodujúce dve oblasti, a to pomery strán a okolnosti prípadu. V danom prípade skutočnosť, že vzhľadom na to, že žalobca poukázal žalovanému viac ako mal by nebolo spravodlivé zaviazat' žalobcu k ďalšiemu finančnému plneniu žalovanému nie je možné považovať za okolnosť, ktorá by odôvodňovala použitie ust. § 257 CSP pre nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému, ktorý bol v tomto konaní úspešný. Odvolací súd preto dospel k záveru, že súd prvej inštancie v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu žalovanému, ktorý mal v tomto konaní plný úspech.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil v celom rozsahu.

19. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že nárok na ich náhradu priznal žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne v súlade s ust. § 262 ods. 2 v nadväznosti na ust. § 251 CSP súd prvej inštancie.

20. Uznesenie bolo jednohlasne schválené členmi odvolacieho senátu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).